

Cantem (PS 4)(ALDC, IX, 2007. *Cantem* [PS 4])

La persona 4 del present de subjuntiu del llat. CANTARE era CANTĒMUS, origen del cat. *cantem*, amb un tractament de la E (< Ē, Ī) diferent segons les àrees dialectals: *cant[e]m* en cat. occ. i alg., *cant[ə]m* en bal., *cant[ɛ]m* en cat. central i una part del bal., *cant[ɛ̃]m* en ross.; per a l'evolució de E del llat. vg., veg. PALDC, II, mapes 106 i 107. Cal notar dues anomalies respecte d'aquest tractament general: 1) parlars meridionals del nord-occ. presenten la var. *cantam*, resultat d'una atracció de la desinència dels verbs de la

classe II i III (*batam* < BATTAMUS, *sintam* < SENTIAMUS); 2) parlars tortosins i valencianoseptentrionals han acollit les formes de l'imperfet de subjuntiu i han generat la innovació *cantéssem*, de manera que una frase com "Vols que cantem?" esdevé "Vols que cantéssem?", la qual cosa va provocar sincretisme verbal.

Cantem (model *portem*) és la forma normativa des del *DOrt*, 1917, que acull la *GIEC* (pàg. 276) i la *PEOLC Morfologia* (pàg. 26), que la considera pròpia de l'àmbit general.

